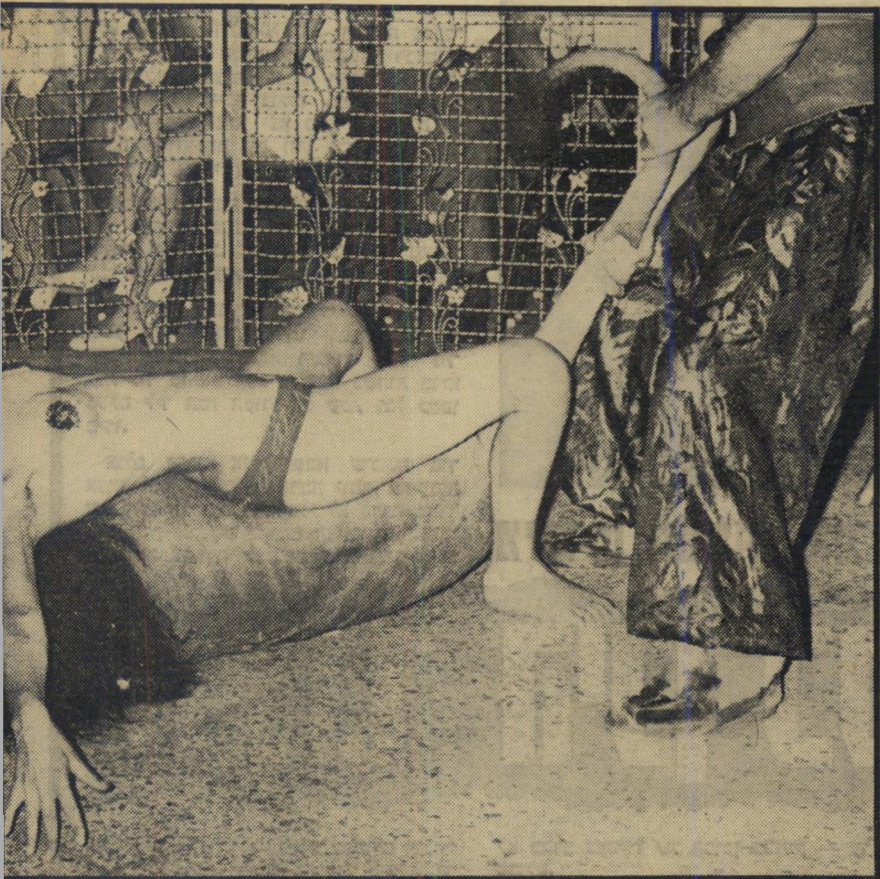
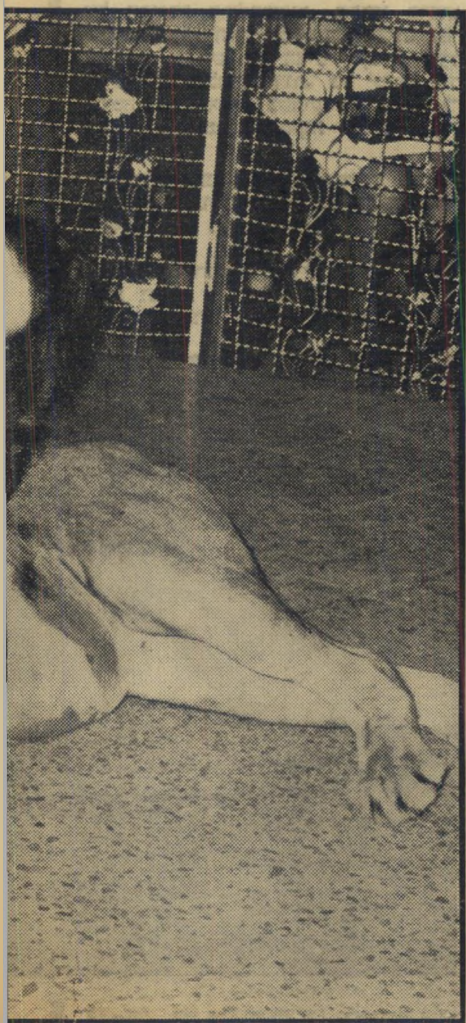


גילוי או



מסלינה שוכבת על האריה קוליאט. סולימן מושך

פתאום מתפרץ אל תוך הכלוב סולימן הטאטארי ה- נוראי. פרוץ שיער, מבט אכזרי בעיניו, ובידיו נתון ארוך ומקל. עכשיו ברור למה רע כל כך למסלינה בו סולימן הטאטארי רוכן קדימה, צועק מייד בזהאחא ג



בו הא הא

הזאבים מקנאים באריות * רק

הילדים יודעים לצחוק * עומר כייאם

היה ציוני * ועליזה עזיקרי שותה שמפניה:

רק לא לחיי הקולונלים

לאומי, שערכת כת הקולונלים השלטת ביוון. אבל מה, אצלנו לא מערבים מולי- טיקה באמנות. במיוחד כאשר האמנות מביאה איתה טיול ליוון על-חשבון ה- ממשלה. שלהם, לא שלנו. דייב קרול מלהקת ה-סינגיניג'י ית- חרה בה וישיר על איך שהוא בודד ועצוב.

עליזה תייצג את ישראל, ודייב את אנגליה, אבל זה עוד לא אומר שהם לא חברים טובים בחיים.

עובדה שאפילו שתו שמפניה זה לחיי זה במסיבת-פרידה, שהחברים של עלי- זה עשו לה לפני נסיעתה, בדיסקוטק "עינבר".

אחרי-כך שתו לחיי הבת של עליזה, לחיי מדינת-ישראל, מלכת אנגליה, אבל לא לחיי הקולונלים השולטים ביוון, שאליה הם ווסעים. בסוף שתו לכבוד ארגו השמפניה שיקנה מי שיפסיד למי שינצח, ואז הבטיח דייב לעליזה שאם תנצח יקנה לה מתנה, כי סתם ארגו שמפניה זה לא מספיק. דייב שאל או- תה מה היא רוצה, ועליזה אמרה: נעליים.

עליזה שאלה את דייב מה הוא רוצה אם ינצח, ודייב אמר: מכונית "מוס- טנג". החבר של עליזה ששון שאל: עם מיסים או בלי מיסים, אבל לא היה מי שינצח לו, כי דייב הזמין את עליזה לרקוד.

עוד שבוע תשיר עליזה עזיקרי בחו"ל על איי הזהב, באותו מקום איפה ש- אלכסנדרה שרה עוד לפני שנה את ה- שיר מהרט, "איריס" בפסטיבאל בינ-



דייב ועזיקרי: נעליים

אתה אחד לא הסתבר

אביטל לא היה כאן בנמן המלחמה, ונראה שהוא מרגיש אשם במיקצת, כמו כל ישר- אלי שלא הצליח להגיע. לכן הוא בא לארץ כדי לתת הופעות ל- חיילי צה"ל.

בערב פגיו אחד עלה בליבו רעיון, להס- תובב בבתי-הקפה התל-אביביים, ולהצחיק את האנשים, כמו שעשה כשהיה עוד תלמיד בפאריס. אלא שאז היה אוסף אחרי ההופעה כסף בכובעו, בשביל שיוכל לחיות מזה. אביטל יצא מהבית, מאופר ולבוש כמו להופעה, עם כובע מצחיק, ומכנסים עם כתפיות. הוא התיישב ככה בבית-קפה, ו- הזמין אבטיח.

אביטל ישב וחייכה שמישהו ייגש אליו, ינסה לדבר איתו או יחייך לפחות. איש לא זו. אפילו המלצר התעלם ממנו. חשבנו שזה סתם מיקרה, והלכנו למקום אחר.

בבית-הקפה השני עלה אביטל ישר על שולחן והתחיל לשחק. איש לא הסתכל, רק מישהו צעק בהומור צברי אופייני: "לא שומעים!"

משם הלכנו לכיכר העירייה, איפה שניש- ארו עוד כמה עשרות ילדים שההורים הרשו להם לשחק מאוחר. הילדים הקיפו את אביטל, וביקשו ממנו להציג להם הצגה, נגעו ביראת-כבוד בכובעו, וצחקו ושמחו והורו לו.

זה מפני שהם ילדים. בעוד כמה שנים, כשהיו גדולים וילכו להיכל התרבות להופ- עת חצות, בודאי יתעצו גם טעמם.

כיוון שאז הם עסוקים בעניינים חשובים באמת, כמו לאן ללכת הערב להתברר. למסקנות עגומות אלה הגענו אחרי שהצ- טרפנו אל אביטל, פנטומימאי ישראלי, ש- חזר לארץ אחרי שנים של לימודים בחו"ל.

האורחים התל-אביביים הם עם מוזר קצת. כשעוברת ברחוב חתיכה עם מחשוף, הם יוצאים מגדרם. אבל בשביל בידור אמיתי הם אוהבים לשלם, והם לא אוהבים להת- בדר כשהם יושבים בבית-קפה במוצאי שבת,



ציוניאל רחוק רמנולת: לא שומעים!